

[Palle Simonsen]

gennem en række år – og udviklingen fortsætter tilsyneladende – ansat 25.000–30.000 nye pr. år. Det drejer sig i første omgang om at få denne vækst standset.

Dernæst er det et spørgsmål om at få set på indkomstoverførslerne som en af de meget store klumper. Det er klart, at det er et område, som er ubehageligt for socialdemokratiet, det ved vi godt. Men da vi går ud fra, at det, der er afgørende, er at få mulighed for tryghed også på længere sigt, så bliver regeringen nødsaget til at bide i det sure æble og tage fat også på det område. Er der én ting, dette samfund har brug for, så er det, at de mennesker, som er parat til at tage et arbejde og præstere noget, får mere ud af det end dem, som modtager sociale ydelser. Det er ikke ensbetydende med, at man gør det svært for de vanskeligst stillede, tværtimod, men det er et spørgsmål om at skabe en afstand mellem dem, der er parat til at gøre en indsats, og dem, som alene modtager.

Det er også et spørgsmål om at se på gratisprincippet. Der er for mig ingen tvivl om, at en af årsagerne til, at de offentlige udgifter ekspanderer, som de gør, er, at man bare kan tage for sig af retterne. Vi er tilhængere af en god offentlig service, det vil jeg godt understrege for 117. gang, men vi er ikke tilhængere af, at man skal misbruge de muligheder, der er til rådighed, for det er jo ting, som vi selv finansierer gennem de skatter, vi betaler. Derfor må der være en ansvarsbevidsthed i forhold til de servicemuligheder, det offentlige tilbyder.

Hvis jeg skal konkludere, er der altså tre hovedområder, man kan tage fat på, når man skal se på beskæringen af de offentlige udgifter. Det er spørgsmålet om en bedre styring, det er spørgsmålet om indkomstoverførslerne, og det er spørgsmålet om et brud med gratisprincippet. Der er altså muligheder nok at tage fat på, men det er også i ellefte time, at vi kommer til at tage fat på dem.

Jeg skal kun sige til finansministeren, at jeg håber, at finansministeren vil forsøge at give en besvarelse, sin vurdering af den situation, vi befinder os i i dette øjeblik. For os er der ingen tvivl om, at situationen er mere alvorlig, endda betydelig mere alvorlig, end regeringen er parat til at fortælle. Det kunne være rart at få lidt at vide om, hvorvidt regeringen inderst inde også føler, at alvoren er

større, end de almindelige festtaler giver udtryk for.

Vi er parat til at tage fat på dette arbejde i finansudvalget. Vi har stadig væk tid tilbage til at få gennemført de ændringer, som vil bidrage til at ændre på den dybt alvorlige situation, regeringen befinder sig i.

Glensgård (FP):

Professor Labri var den rene amatør. Professor Labri stillede sig op og forklarede, at han havde en tom kasse, som alle kunne se. Men han var ikke genial nok, for han havde en dobbeltbundet kasse, så på et tidspunkt var der alligevel et indhold tilbage i kassen. Det var rent amatørarbejde, Labri præstere-de.

Denne gamle markedsgøgler bliver langt, langt overgået af vore dages markedsgøglere, som virkelig møder op og viser den tomme kasse, uden at den er dobbeltbundet. Det er således, at de moderne markedsgøglere i dag møder op med et finanslovsforslag, som i den grad er afslørende for dem selv. Det kunne Labri dog aldrig nogen sinde finde på.

Men det er ikke det værste ved situationen. Det værste er, at disse moderne markedsgøglere har dygtige hjælpere. Labri måtte jo ene stå uden for teltet og få kunderne jaget ind. Finansministeren behøver ikke stå uden for teltet og jage kunderne ind, dertil har han dygtige hjælpere. Finansministeren har nemlig fuld opbakning fra stort set hele folketinget.

I det daglige arbejde i finansudvalget er det således, at regeringen har en oversocialdemokrat siddende, hr. Flygaard. Denne oversocialdemokrat forsøger ligefrem at presse regeringen til at bruge flere penge, end regeringen egentlig ønsker.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg er i tvivl om, hvorvidt udtrykket skal påtales. Det afhænger af, hvordan det er ment.

Glensgård (FP):

Det kan jeg jo selvfølgelig ikke tage stilling til, men jeg kender problemet fra det daglige arbejde. Det er således, at regeringen egentlig ikke ønsker at bruge disse penge.

Men nu er det jo sådan, at hr. Flygaard ikke er alene i denne sag. Også venstre og